

вече да чакатъ. Но по-старитѣ първенци казали: „Момчета, ще потърпите още малко. Вие не гледайте сѣрбитѣ и гърцитѣ. Тѣ се намиратъ по краищата на турската държава и лесно получаватъ помощъ отъ сѣседнитѣ християнски царства. А ние се намираме въ сѣрдцето на Турция, близу до Цариградъ, до Одринъ, до Солунъ, Битоля, Скопие, Пловдивъ, градове укрепени и пълни съ бърза конница и много турски войски. Освенъ това, ние трѣбва да се боримъ съ гърци и сѣ турци. Не е ли по-умно, първо да се освободимъ цѣрковно отъ гърцитѣ, па тогава да се заловимъ мжжки съ турцитѣ?“ Нѣкои отъ младитѣ послушали и останали да помагатъ на старитѣ българи въ Цариградъ да се отърватъ отъ фанариотитѣ. Такива били Янаки Тошевъ, Трайче Чавдаровъ, Иванъ Крайовъ отъ Скопие, Хаджи Зафиръ Тасевъ, Младенъ Карански отъ Куманово, Димитръ Робевъ отъ Битоля, Димитъръ Миладиновъ отъ Струга, Григоръ Пърличевъ отъ Охридъ и много още. Други пъкъ не се съдържали, избѣгали въ Влашко, въ Молдава, въ Сърбия и оттамъ взели да работятъ за освобождението на България. Такива били и македонскитѣ българи: войводата Христо Н. Македонски, Райко Жинзифовъ, Константинъ Миладиновъ, Василъ Левски отъ Карлово, Любенъ Каравеловъ отъ Копривщица, Георги Раковски отъ Котелъ и много други.

Сполукитѣ на старитѣ.

Старитѣ българи отъ Македония, Тракия и Мизия работили мжжки въ Цариградъ. Тѣ се слобили съ вестникъ, съ списание, съ български храмъ, съ училище и печатница. Оставало сега най-главното — да си избератъ екзархъ — началникъ на българската самостоятелна цѣрква. Въ Цариградъ се свикалъ народенъ съборъ. Гърцитѣ се възпротивили. Турцитѣ казали на българитѣ: „Не свиквайте съборъ, за да не се сѣрди гърцкиятъ па-